

SOLUL PĂCEI

№ 82 FOAIE RELIGIOASĂ 1-16-1917

ABONAMENTUL:

PE UN AN 3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN 1-80 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 5— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA: WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 83
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Ce ne trebuie nouă la anul nou?

La aceasta întrebare vor fi răspunsurile oamenilor așa diferite cum ei sunt. Așa diferite ca cugetarea, plănuirea și căutarea lor, ca căile pe care ei merg, scopurile care le au înaintea ochilor, și ca mijloacele și modul care ei îl folosesc, ca să ajungă ele. În general să împart oamenii în *oamenii de dincoace* și în *oamenii de dincolo*. Tot omul, de ce poziție sau vristă ar și fi, este sau *omul de dincoace* sau *omul de dincolo*. Excepțiuni din aceasta regulă nu există. Mulți ar mai vrea să zică: în credincioși și necredincioși, pioși și nelegiuți. Aceasta deosebire și este nedubios potrivită: că *una* din două, credincios și pios, sau necredincios și nelegiuit, este tot omul, ori și cât de tare ar afirma el, a nu fi nici una nici cealaltă. Și *numai* una din două *poate* fi un om, nici când amândouă la oaltă. Numai părerile oamenilor despre credință și necredință, pietate și nelegiuire, cele de multe ori să desfac foarte, și de multe ori nu ușor să pare, a anumăra pre unul către cei credincioși și pioși, sau pre celalalt către cei necredincioși și nelegiuți fără a o fi. Mulți, cari fără de îndoială sunt necredincioși și nelegiuți, nu vreu nici de cum să fie. Împărțirea în credincioși și pioși, și

în necredincioși și nelegiuți are de multe pre- și interîntrebări, până am putea ajunge la un scop sigur. Pentru aceea rămănem noi la împărțirea noastră în oameni de dincoace și de dincolo. Diferențele amândouă să arată foarte învederat și deosebirea lor-este pentru aceea sigură și ușoară.

Este fără îndoială sigur, că toți credincioșii și pioșii sunt oamenii de dincolo, și toți necredincioșii și nelegiuții sunt oameni de dincoace. Tot așa nu ni iertat a gândi, că toți, cari pre ei să numără către cei credincioși și pioși, sau de alții sunt socotiți către aceia, ar fi oameni de dincolo. Tot așa nu ni iertat a primi, că toți oamenii de dincoace să numără pre sine către cei necredincioși și împioși, sau că sunt învoiți, a să lăsa de alții numărați către aceia. Dară aceasta o face cu atât mai la loc și mai de lipsă a rămânea la împărțirea în oameni de dincoace și de dincolo.

Dară pe cât și să deosebesc oamenii de dincolo și acei de dincoace, așa de diferit vor și răspunde la întrebarea noastră: *Ce ne lipsește la anul nou?* Oamenii cei de dincoace au de lipsă mai *nainte* și *mai mult*, sau *numai* lucruri și bunuri de *dincoace*. Oamenii de dincolo nu pot nici o oară, ba nici o clipă fi îndestulați cu toate bunurile, tesaurele, bucuriile, onorile și maririle de dincoace. Ei vreu și trebuie să aibe mai bune: Bunurile dum-

nezești, cerești, vecinice — cari deja toate sunt aici —, trebuie să fie în posesiunea lor și nemarginit gustat de ei. Nici un om de dincolo nu se va ținea pre sine însăși ca un om de dincoace, sau a da întrebării noastre răspuns ca om de dincoace, sau a se asemăna oarecumva unui om de dincoace. Tot așa nu o va aduce un om de dincoace la cale, — ori cât ar și voi el — a asemăna omului de dincolo în fapta și lucrarea sa. Noi zicem: *în fapta și lucrarea sa*. Că cuvintele sunt la mulți oameni foarte *ieftine*, numai facerea e scumpă. Cu cuvântul pot mulți oameni mari lucruri face, numai nu cu faptele. Cu cuvintele sale mulți să pot arăta foarte frumos și ușor ca oameni de dincolo, numai nu cu modul lucrării sale, nu cu exprimarea părerii lor, nu cu viața și umblarea lor.

În toate timpurile au fost mulți, cari să ținură pre sine însăși ca credincioși și pioși și să ținură pre sine către cei credincioși și pioși, și să de aceștia erau ținută ca credincioși și pioși, *fără a o fi*. Ei nici n'au fost oameni de dincolo, și nici nu să puteau dovedi ca aceia, ori și cât o voiau și încercau. Fiecare, care e un om de dincolo, să dovedește ca așa unul, *el o roște și a poate fi*. Care nu totdeauna și nu în toate să dovedește ca un om de dincolo, *acela nici nu este*; el își poate avea locul său între credincioși, și poate ocupa un loc de onoare între ei, el totuși e un om de dincoace.

Ce ne lipsește nouă la anul nou? — Aceea e în asta clipă întrebarea noastră. Ce atinde viața și trebuințele noastre trupești, *de aceea*, — dacă noi suntem fii iubiți ai lui Dumnezeu, credincioși și pioși lui, și învățecii lui Iisus — nici să nu îngrijim. (Math. 6, 25—34.) Iar dacă noi nu avem a ne îngriji de toate, câte ne trebuie pentru corpul nostru și viața corpului, atunci nici nu trebuie să știm, ce ne lipsește pentru viața noastră trupestă. Oare nu-i aceasta comod și măreți? Dară la aceasta mulți nu vor

voi să facă dimpreună, ci numai aceia, care sunt fii iubiți ai lui Dumnezeu, învățecii credincioși ai lui Iisus, oameni în fapt de dincolo (cerești). Cari să încred cerescului lor Părinte, iubirei și credincioșiei lui înțeleaptă îngrijitoare și urmează. Cari din nainte și în urmă nimic alta nu voiesc, ca ceea ce Părintele lor ceresc le-a pregătit după vecinica sa preștiință și după sfatul cel înțelept și credincios a iubirei încă înaintea întemeierea lumii. (Ps. 139, 13—16; Iov 14, 5; Math. 6. 32.) Ce nouă ne lipsește la anul nou, și *trebuie să fie grija noastră, nu este*: *Ce vom mânca și ce vom bea, cu ce ne vom îmbrăca*. „*Viața mai mult este decât nutremântul, și corpul, decât îmbrăcămintele*” (Math. 6, 25.) Viața noastră este întreagă și sângur în mâna lui D-zeu, El o sustine cât El vrea, și de tot în acela mod cum este lui plăcut. El scrisese toate zilele noastre în cartea sa pânăcând nici una nu era: *Câte să fie ele pe pământ, și unde, și la ceas să le petrecem noi*. Toate acestea foarte lămurit, sigur și hotărit. (Ps. 139, 16.) Grija noastră trebuie să fie dară, ca noi viața noastră pământescă, și acest timp prețios pământesc, să folosim la aceea, la care El ne-a dat amândouă, la ce El ne-a creat, rescumpărat și chemat, și chiamarea noastră în acest timp, și apoi și în vecinicie s'o împlinim.

Ce nouă ne trebuiește este numai Una: „*Una lipsește*”, așa zise Domnul către Marta. Aceasta „*una*” este El însăși. Aceea „*una*” care nouă ne trebuiește, și în și cu care noi toate la avem, *este aici!* El e aproape acela, care sunt cu inima sdorbită, duhul umilit, și cu cugetul de temere. La toți cari îl chiamă, în Duch și în adevăr și să închină, cred în El, să încred lui, să predau lui. Fiecărui, care umblă pe calea lui trăiește în cuvântul lui și rămâne în El, stă cu credincioșie în serviciul lui și în via lui, în țarina lui, la edificiul lui, dimpreună cu toți ziditorii lui lucră, și-i aduc lui mult fruct. Nouă în fapt nu ne lipsește nimic alta *ca El însăși*,

Duchul său, iubirea sa, lumina și viața sa, dreptatea și pacea sa și bucuria, puterea, înțelepciunea și tăria sa, speranța și încrederea sa, și ca El să ne facă credincioși, și ca noi de tot și tot mai pe deplin să ne dăm lui, de tot și tot mai cu iubire, mai sîrguincios, mai cu credincioșie și mai cu zel a-i servi. Ca jertfirea noastră și sîrguința noastră tot mai multă să devină și noi în toată lucrarea, în toată clipa vieții noastre tot mai mult să-l glorificăm.

Viața noastră pe pământ este asemenea florei câmpului, care curând să vestejește, ierbei, care dimineța înverzește și seara să aruncă în cuptor, aburului, care într-o clipă dispăre. Așa este cu toate lucrările omului de dincoace (pămăntesc), pre cari el le caută și le închide în inima sa, de cari el atărnă și cari iau în robie sentimentele lui și îl amăgesc. Dară dacă noi suntem oamenii de dincolo, atunci ne trebuie și căutăm și ne luptăm pentru toate, câte sunt vecinice: Vecinică este viața, care Iisus a câștigat și dat la ai săi, care o au ei acum în El, și vor avea în veci la și cu El în mărirea lui. Vecinică este împărăția, care El zidește pe pământ, și în mărire cerească și în ceruri v'a s'o săvârșască. Vecinică este comunitatea lui, care El adună și zidește și pregătește pe pământ a fi mărirea sa cea cerească, și toată mărirea cerească a împărți cu El. Vecinică este lauda și onoarea și mărirea lui în toți aleșii, rescumpărații și mântuiții săi. Vecinică este împărăția sa nevestejită, care a pregătit o El pentru ei, spre posesederea lor vecinică. Acestea sunt lucruri, de care noi avem lipsă și cari sîngure ne dau vecinică și deplină îndestulare; — pre cari omul de dincolo și le alege și aleargă după ele (I. Tim. 6, 11. 12.); pentru cari el toate le dă, pentru cari el toate le părăsește și suferă toate; la cari e îndreptată cugetarea sa și pre cari el le-a închis în inima sa; la cari el așa bucuos privește (Col. 3, 1. 2.), pre cari el deja acum le gustă prin spe-

ranță (Rom. 8, 24.), și prin cari el deja aici înoată în fericire; care el în mărire tot mai mare va avea, și în fericire în veci crescândă va gusta. (Col. 3, 4; I. Cor. 2, 9.) Toate altele sunt trecătoare, pe lângă tot conținutul și strălucirea, și nu poate îndestula pre omul făcut după chipul lui Dumnezeu. Omul de dincoace, ori cât de cuminte să gândește și cât de cu înțelepciune știe să atragă bunurile pământului către sine și a le aduce sub plăcerea sa, e totuși numai un nebun. (Luca 12, 19. 20.)

Noi știm ce ne lipsește, oh de am căuta-o noi cu adevărată sinceritate și cu serioșitatea de lipsă! Noi știm, că bogăția cea pămăntescă amăgește (Math. 13, 22.), așa că trebuie să ne ferim de înriurirea ei, contra ei să ne luptăm cu serioșitate și bine înarmați. „Cei ce vreu să se învâțască, cad în ispite și curse și în multe pofte nebunești și stricăcioase, cari cufundă pre oameni în stricăciune și condamnare. Că iubirea de bani este rădăcina tuturor răutăților; ca aceia, cari să lasă ademeniți de bani, să rătăcesc dela credință, și-și pregătesc loru-și dureri timporale și vecinice.“ (I. Tim. 6, 9. 10.) Să ne ferim noi cu serioșitate de aceasta! Dară dureros, toate dojenirile nu ajung la omul de dincoace (pămăntesc) nimic, și toate îndemnările sunt la el înzădar! Numai după ce s'a făcut un om de dincoace într'un om de dincolo (din pămăntesc în ceresc), îi folosesc învățăturile bune și aduc îndemnările cu credincioșie fructul cel dorit. Pentru aceea fă-te un om înaintea tuturor oamenilor descoperit de dincolo, atunci vei ști tu ce-ți lipsește, și o vei căuta și găsi!

H. Meyer.

„Iar tu, omule al lui Dumnezeu, fugi... și urmează dreptatea, pietatea, credința, iubirea, răbdarea, blîndeța... apucă-te de viața cea vecinică, la care și ești chemat.“ (I. Timot. 6, 11. 12.)

Putere nouă.

Putere nouă să primească aceia, ce se încred în Domnul. (Isaia 40, 31.) Aceasta-i preste toate de lipsă, deoarece puterea cea veche scade. Piericolul mergerei îndărăpt (a slăbirei) și a stingerii aparține către laturile cele mai mari de umbră a vieții noastre creștine. Noi nu stăm nici când în piericol, a cădea de pe o treaptă mai josnică a vieții spirituală pe una mai înaltă, dară este că ne plângem dincontra. La vremuri sigure sămțirăm noi puterea unui uriaș și curajul, a lupta contra fortificațiilor întunecului, în alte vremuri participăm cu Samson sămțământul, când au fost tăiate buclele puterii sale. Puterea cea veche s'a îndepărtat de noi, și pentru puterea nouă nu am fost deschis inima. Dară roțițele unui cias acuși ar înceta a se mișca, dacă el nu să trage todeauna. Și dacă noi nu arădicăm zilnic sufletul nostru prin rugăciune în prezența lui Dumnezeu, acuși o vom păți ca un om flămând, care mai nainte trebuie să se rețină dela lucru, iar apoi se va sprijini pe brațul altuia și în sfârșit zace jos desperat. Mulți fii ai lui Dumnezeu să nutresc numai din prețioasele pățanii a zilelor trecute; dară acelea nu mai umplu astăzi cu putere și fericire. Bucuriile spirituale trec ca splendoarea florilor primăverei. Înălțările până în a treilea cer fac loc umilirilor dureroase. Amintirea unei bogăție avută în Dumnezeu tot așa de puțin folosește ca amintirea unui om ajuns în sărăcie bucăturile sale plăcute de mai nainte. Mila de sus trebuie în toate zilele adunată ca mana în pustiu. Prin legătura cu Dumnezeu împiedecăm noi ca Iosua soarele în apunerea sa, il legăm tare, ca să ne dea neconcentin lumină, căldură și putere.

Putere nouă, că noi avem zilnic ispite, lupte și cercări noi, cari probează puterea noastră. În noi încă este o parte de moștenire, care este

în posesiunea vrăjmașului nostru: carnea noastră, în care tronează puterile, cari să luptă contra sufletului. Eroii în Christos, cari nu numai prin lacuri (bălți) au înnotat, ci o iau sus cu marea sbucuită de furtună, ne spun, că ei încă înaintea porțelor vecinicii au fost de puterile întunecului, și încă de tot aceea forță ca în anii de mai nainte, atacați. Este voia lui Dumnezeu, ca fiii săi să nu pună nici când armura și sabia din mână.

Nici noi nu voim în ispitele, cari le va aduce anul nou, să ștergem steagul, ci să ieșim din ele ca biruitori, și dacă acoperiți cu sânge și răni. Dară la aceasta ne trebuie nouă zilnice vărsări ale charului de sus. Fii ai lui Dumnezeu, cari o pricepeau, a sta în relațiune cu cerul și apoi, când pulsii băteau mai slab, a striga: „Doamne, ajută, că pierim!“ au trecut prin lume ca eroi. Ei puteau mărturisi: „Peciorul meu a alunecat, dară mila ta, Doamne, m'a ținut!“

Putere nouă, că noi avem zilnic lucru nou a face. Cine ar voi să fie numai o zi fără putere dregătoare pentru lume? Cine vrea să joace rola privitorului, pânăcând alții zidesc cu rugăciune și lacrimi? Și totuși este numărul acelor atăt de mare, cari să știu pre sine ca membre moarte în organismul cel viu a corpului lui Christos! Mulți sunt prea mari și tari, ca să poată fi folosiți de Dumnezeu. Alții sunt dincontra neactivi pentru slăbiciunea lor. Ei sunt fără de puterea Duchului sfânt și pentru aceea fără de putere în rugăciune, a face silă împărăției cerului, și fără de putere prin mărturisirea, a scutura întăriturile satanei. Aceasta-i neonoare pentru Dumnezeu, care are destulă putere și tărie pentru cei neputincioși. Să ne încingem dară cu puterea Domnului!

Cum căpătam noi aceasta putere nouă? Prin încrederea în Domnul. „Cei ce să încred în Domnul...“ De are barostul să desvolte puterea sa

în fabrica de oțel, atunci trebuie să stee în legătură cu izvorul puterii. De are să arză fitilul, trebuie să ajungă în legătură cu o flacără. De are să desvoalte pământul puterea sa de germinat și de mânat, trebuie să ocupe poziția cea corespunzătoare față de soare. De avem noi să mergem prin lume ca oamenii puterii, trebuie să avem legătură cu Dumnezeu.

Noi nu ne putem gândi un sfânt, care nu s'ar face atârnător de Dumnezeu. Oare nu ar fi o contrazicere, a spune: „Acest om e activ, zelos, binefăcător, dară el nu să încrede în Dumnezeu“? Oare nu ar lipsi acestei viață creștină rădăcina și sufletul?

Pentru aceea spune Pavel: „Iar nainte de toate luați scutul credinței!“ Fără de puterea lui Dumnezeu suntem noi atât de necapabili și nepuțincoși ca lebedele afară de elementul lor. Iar în El plutim noi așa ca o corabie falnică, indestructibilă. Unui copil, care să încrede brațului tatălui său, 'i vine puterea aceluia spre bine; și unui fiu alui Dumnezeu, care să încrede în Dumnezeu, ia parte în puterea lui.

Într'o baterie galvanică sunt două curente în direcțiune contrară. Așa în legătura noastră cu Dumnezeu. Cursul năcazului nostru merge dela inimile noastre sus la Dumnezeu, și cursul puterii lui trece dela El preste noi.

Prin primirea puterii noi să conservă viața noastră creștinească în prospătatea tinăreței, ca noi „să ne înălțăm ca vulturii.“ Sămțămintele noastre îmbătrinesc. Însuflețirea noastră paralizează. Rugăciunile și cântările noastre devin bătrîne. Acuși ne mișcăm noi așa greu ca trăsura lui Faraon, la care 'i erau rupte roatele. Pentru aceea ne trebuiește nouă o întinărire zilnică, dacă nu vrem să cădem într'o boală spirituală. Înălță-te zilnic spre cer ca un vulture și fii ia vioitate nouă dela Dumnezeu.

A fi pătruns cu putere nouă este eliberarea de toată slăbiciunea în

viața creștinească. Așa oameni alcargă ca tinării în barierele urmării lui Iisus și nu să ostenească, ei umblă ca bărbați plini de putere sub sarcinile vieții și nu se obesesc. Așa onorează ei numele Domnului, așa zidesc ei împărăția Domnului.

Doamne, fă-ne slabi în noi înșine, căci „când sunt slab, atunci sunt tare“!

Din Wge.

Epistola lui Pavel către Efesenii.

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 2, 11.: „Pentru aceea aduceți-vă aminte, că voi oarecând păgâni fiind în corp, cari vă chemă circumcisiune de către cei ce se chiamă circumcisiune în corp de mână făcută.“

Aceste cuvinte conțin o învățătură despre gândirea și amintirea potrivită. Mulți gândesc cum n'ar trebui gândit, și la aceea, ce n'ar trebui gândit și din ce n'ar trebui să fie în inima și cugetul lor, pentru că nu-i spre folosul altora; și nu spre onoarea și plăcerea lui Dumnezeu, și nu spre înaintarea lucrului său este. Cu toate acestea să țin ei așa tare de gândirea și amintirea lor, ca și când ar trebui să fie și ar fi spre cel mai mare folos a lor, și lor nu le-ar fie iertat a o lăsa.

Aici aparține gândirea și amintirea (memoria) celor ce se iubesc pre sine și celor drepti de sine și acelor ce-și plac de sine. Ei gândesc: a) La multele fapte părute bune către Dumnezeu și oameni, la multele lor merite părute, și la lauda și mărirea, cari li se pare a fi câștigat. b) La păcatele și greșurile, smintele și scădințele, și la incapacitatea și ajungerea la nimic a multor altora. c) La jertfele cele după părere multe și mari, pre cari ei după părerea lor au adus pentru cauza lui Dumnezeu și spre binele altora, și la multele ostăneli, lipse, greutăți și suferințe părute, la cari ei după a lor părere, în serviciul lui

Dumnezeu s'au supus. d) La multa nemulțămîță părăută, și la multa ne-iubire și neprietenie și indiferință, și la nedreptatea și ura și vrăjmășia și amărăciunea părăută, pre cari ei le-au pătît și suferit pentru binele lor părăut.

Toată aceasta gîndire și amintire, a avea în inimă și în memorie, nu-i dela Dumnezeu, nu-i dumnezeesc și nu-i plăcut lui Dumnezeu, cei ne-drept, nedumnezeesc și stricăcios, dela diavolul și dela răul: Nu servește binelui, nu spre umilință și nu spre iubire, ci spre dreptatea proprie, spre pofta de laudă, spre sumetire și spre plăcerea de sine, și face inima făleată și rece. Ea împiedică și ucide și eschide tot ce-i cu adevărat Dumnezeesc din inimă. Este contra sf. Duch, împiedecă lucrul său și îl întristă. Este contra cugetărei lui Christos și Duchul lui, contra lucrărei lui Dumnezeu, și eschide dela împărtășirea și pacea lui.

Dincontra sunt multe, la cari mulți nu gîndesc și nu voiesc a gîndi, la care ei nu vreu să fie îndemnați și la care nici de cum nu vreu să fie îndrumați, și care ei nu vreu să știe, ci mai bucurosi a o șterge din memoria, și pentru totdeauna ar vrea s'o țină eschis de acolo. Acelea sunt: Multele lor păcate, fărădelegi și nedreptăți, neplecarea și îndepărtarea, minciunile, fățăriele și vicleniele, răutățile, ura și vrăjmășia, năravul și făcerea de pagubă și nenumărate vătămări contra lui Dumnezeu și oamenilor; neascultarea lor diferită, idololatria și servirea de idoli. Cel mai puțin gîndesc ei la toate acestea așa, cum li s'ar cădea și cum ar trebui s'o facă spre propria lor mîntuire și pace: cu căință și umilință sinceră și placere și sfială, și cu grija, părerea de rău și durere serioasă.

Iar toate acestea, — „amintirea“ cea foarte nedreaptă și păgubitoare, și „neamintirea“ cea tot așa nedreaptă și aruncătoare în pierzarea și vecinică, — le aflăm noi nu numai la mulțimea cea mai mare a oamenilor comuni lumești, cari despre Dumnezeu și cuvântul său, despre ființa și voia și despre calea lui nu știu nimic,

ci încă și la mulți, cari să numără către cei pioși și ca așa unii vreau să fie și și de alții să fie socotiți și își afirmă locul lor între aceia, care de sigur nu li se cuvine și nu au dreptul la el.

Dară și fii în fapt pocăiți ai lui Dumnezeu pot încă și prea ușor ajunge acolo și a pleca într'acolo: a uita *ce ei erau*: „păgăni după corp“, — „fii ai mîniei din fire“ și „fără de Dumnezeu în lume“; și de unde au venit: din lume, care zace în răutate; din depărtarea cea mai mare de Dumnezeu, și pierzarea cea mai adîncă. — Că ei atunci erau „streini și afară din cetățenia lui Israel, și streini de testamentul făgăduinței; și pentru aceea nu aveau speranță, și erau fără de Dumnezeu în lume.“ — Că ei nu erau numai fără de circumcisiunea după corp, care să face de mână, ci fără de circumcisiunea inimii și a urechilor, așa că nu cunoșteau pre Dumnezeu și nu auzeau glasul lui, și pentru aceea nici nu știură, că ei să rătăceau, spre pierzarea vecinică mergeau.

Iar dacă lipsește creștinului umilința cea de lipsă și preste aceasta plecarea cea adîncă, ce el înaintea mîntuirii sale era prin îndurarea dumnezească, de unde el veni și unde merse, — dacă el la toate aceste nu mai gîndește cu căință serioasă, întristare adîncă și durere fierbinte, și cu tot așa fierbinte mulțămîță pentru mîntuirea sa din char, atunci aceea de sigur e un sâmn a propășirei în conformarea cu lumea, a morții launtrică și a căderei tot mai repede napoi în lucrul cel vechiu de mai înainte, în starea morții și a condamnării. Dară aceea ar trebui să-l înspaimănte foarte și să-l mîne la grabnică întorcere și pocăință serioasă, în plecare adîncă și umilire, la adevărata reînnoire a inimii și vieții sale, a căuta din nou starea cea adevărată a charului.

Noi ar trebui dară înouit să cercăm și să căutăm a cunoaște: a) Oare gîndim noi în fapt totdeauna la tot *aceea*, la care ar trebui să gîndim, și în fapt și totdeauna ar trebui să rămînă viu

în amintirea noastră, și nu este iertat să dispară din amintirea noastră.

b) Oare în fapt nu mai gândim noi la tot aceea, și nu ne mai amintim de tote acelea, câte pentru totdeauna ar trebui să fie șterse din inimile noastre și trebuie eschise din amintirea noastră și la cari nu ni iertat a gândi mai mult.

Vers 12.: „Că într'acel timp erași fără Christos, înstreinași de celățenia lui Israil, și streini de așezămintele făgăduinței, neavând speranță, și fără Dumnezeu în lume.“ — La aceasta trebuie să gândească Efesenii, să gândim noi, și toți, cari s'au făcut creștini, și să-și aducă bine aminte de aceasta. „Fără Christos“ a fi este: a fi fără de ajutor și mântuire în și cu fărădelegile, păcatele și greșurile sale; a fi fără ajutor și mântuire sângur în și cu vrednicia sa de blăstem și condamnare și sub mânia lui Dumnezeu; a fi strein și eschis dela împărtașirea lui; a fi strein de testamentul făgăduinței și a nu avea parte, nici cea mai mică la ele; pentru aceea și fără de speranță, a nu spera nimic dela Dumnezeu, „fără Dumnezeu“, — fără de a avea oarecareva parte din bunătatea, îndurarea, mila, iubirea și credincioșia, răbdarea și îndelungărăbdarea — „în lume“, care este pierdută și zace în răutate. Ce o stare preste măsură groaznică, și o soarte nedescriptibil, înfricoșată, și nici când de ajuns de deplâns! La aceasta stare groaznică în care ei oarecând erau, și la soartea cea înfricoșată, care au meritat ei și către care ei cu pași grabnici alergau, ar trebui ca ei și toți cari acum „în Christos“ sunt, cu plecare adâncă, și cu o retroprivire neconținută, plină de căință, și cu mulțămită fierbinte pentru mântuirea lor cea minunată și plină de char, neînțecat să gândească.

Din natură, — așa cum oamenii s'au născut în aceasta lume din trup, — nu-i nici unul în Christos. Până când ei sunt „după corp“: fără de căință și necredincioși, în păcatele lor, și cu aceasta în lume, — până când ei nu

s'au pocăit și nu cred, și nu vin cu căință afară din lume la Christos, nu au pus întreaga lor încredere deplină în El și nu s'au predat lui de tot fără de rezervare și prin El, când crezură în El, s'au renăscut, s'au făcut o creatură nouă alui Dumnezeu și s'au făcut părtași naturii și ființei lui, — sunt ei „fără Christos“ și afară de el și fără oarecare parte în El și mântuirea lui a avea. Lor le va fi Christos, — dacă ei rămân unde și cum ei sunt, nu un Mântuitor și Salvator, ci numai un răzbunător și Judecător. (Continuăm.)

Un raport de călătorie.

(Continuare.)

Călătoria noastră de mai aproape, mai lungă, am fi dorit noi s'o începem deja la 31-lea maiu, ca să folosim pe ea ziua Înălțării. Numai cu privință la ajutorul dorit de fr. Scheffler în adunare, ne-am lăsat cu o săptămână mai târziu. Așa plecarăm noi numai în 7. iunie dimineața. Scopul nostru era Egres (Igrış), Torontál-m., o stațiune încă tinără. Trenul ne duse până la Nagylak, de unde după o călătorie cu trăsura ajunserăm târziu după amiază în Egres. Noi puturăm încă înaintea serviciului d-zeese vorbi cu o prietină. A doua zi servi numai spre întrevorbire cu câte unul și spre cercarea și învățarea celor de botezat. S'au primit la botez zece persoane, trei din Egres și șapte din Magyarcsanád. Botezul s'a ținut d. a. la 5 oare în apa Mureșului. Vorbirea de botez a adus pre mulți locuitori a comunei la ascultare și fu tolmăcită de fr. Berbecar în românește, tot așa și o vorbire către cei nou botezați la apă. După introducere și învățatura de mai departe către cei nou botezați și sârbarea Cinei sfântă, să întoarșeră cei din sate la locuințele lor încă atunci seara. Și noi am fi dorit a merge atunci seara mai departe înse nu căpătărăm trăsura.

Vineri la 2. iunie ajunserăm după o călătorie de 2 oare cu trăsura la Szemlak, o comună foarte mare în

com. Aradului. Și Szemlak este o stațiune tinărară, ce se ține de Temesvár, formată de membri veniți din alte locuri. Mulțimea locuitorilor comunei sunt români, apoi vin maghiarii și nemții. Zilele de învățarea membrilor și primirea și învățătura celor de botezat, din cari numai opt, toți locuitorii în Szemlak, au fost primiți.

În ziua de Rusalii a fost n. a. o adunare binecuvântată. Și din depărtare au fost venit frați, surori. Botezul s'a ținut d. a. în Murăș. O mulțime a locuitorilor luă parte la apă, pentru care fu vorbirea de botez de fr. B. tolmăcită în românește, tot așa și o vorbire către cei nou botezați tot la apă. Introducerea și sărbarea Cinei fu ținută în casa de adunare. Ziua aceea era o zi bogată de binecuvântare și bucurie. În Lunea de Rusalii merserăm noi într'o călătorie de o câteva oare cu trăsura la gară la Opécska, și merserăm cu trenul mai departe la Arad. De aici ne luară cu trăsura la *Szenleányfalva*. Din cei ce voiau să fie botezați fu numai o femeie primită și târziu după amiazăzi fu ea botezată. Locul de botezat era lângă sat. O mare mulțime de popor a participat la botez. Aici trebuia vorbirea de botez, precum și de altcum toate cele vorbite, să fie de fr. Berbecar traduse în ungurește. Adunarea de seară s'a ținut în curte, și apoi introducerea și sărbarea Cinei în casa de adunare. Deoarece mai avurăm încă o adunare închisă ajunserăm noi, când mai să făcea ziuă, la Arad.

Marți întoarse fr. B. iarăși napoi la Körösbökeny și noi mai rămăserăm în Arad la fr. Máté, unde veni și fr. Kanorski cu sora, soția sa. Miercuri dimineața merserăm noi la *Békéscsaba*, de unde nu luară cu trăsura la *Doboz*. După o călătorie lungă ajunserăm acolo. Adunarea de seară numai foarte târziu să putu începe, dară era bogat binecuvântată. Deoarece numai asta una noapte puteam fi aici, fu adunarea peste obiceiul întinsă și adunarea următoare închisă ne ținū până dimineața la 4 oare la olaltă. După odichnă

de o oară merserăm cu trăsura la Békés. După ce aici la sora *Czégény* ne odichnirăm puțin și prânzirăm, merserăm cu motorul la *Vésető*. Și aici să putu adunarea de seară numai târziu începe și adunarea următoare închisă ne ținū până către 2 ciasuri la olaltă. Încă înainte de 5 ciasuri trebuia să mergem cu pachetele noastre pe cale foarte lunecoasă la gară îndepărtată, ca să călătorim la Nagyvárad și de acolo la Diószeg. Norocul nostru era, că o familie din Ugra, care venisă se auză cuvântul, încă și o cauza o adunării din Ugra a vorbi cu noi, merse cu noi la gară și ne arătară calea. Ei ne și ajutară a duce pachetele și înainte a lăsa trenul nostru încă ne dădură o fălie mare de pâne pe cale.

(Continuăm.)

Cum ascultă D-zeu rugăciunile.

D-na de Vollenhoren, o misionăreasă curajoasă olandeză, care în anul 1907 muri pe insula Dara, dădu din păniile ei următoarea trăsătură interesantă într'o biografie publicată în anul 1906: Într'o zi mă aflai pe strada unui oraș olandez, unde atunci locuiam, și mă sămții dintr'odată mânăta, a merge spre dreapta în loc spre stânga. Aici deci căzu privirea pe tăblița unei ușă, pe care stătea numele unei văduva de preot. Îmi era cunoscut, că aceasta femeie să afla câte odată în stare foarte săracă. Îmi adusei aminte, că ea să află doară în oarecareva lipsă ascunsă de ea, și deoarece aveam la mine o bancnotă, o băgai în lăduța de epistole a d-nei X. O nespuse sămțire de mulțămită către Dumnezeu veni preste mine, că El m'a pus în stare, a ajuta acestei femeie. Biata văduvă nici când n'a știut, de ce sculă s'a servit Dumnezeu, ca să asculte rugăciunea ei. Ea îmi istorisi mai târziu, ce 'i s'a întâmplat. Ea avea atunci numai un sângur florint, și fiica ei ședea lângă ea plângând, dară ea o mângăiase cu cuvintele: „Fiica mea, ceresul nostru Părinte nici odată nu ne-a părăsit până acuma, și astădată voim a ne încrede lui.“

Din Wge.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Inima nouă.

Dumnezeu nu ne făgăduiește nouă, că va restaura natura ființei noastre, sau că inima cea frântă o va aduce la starea cea vechiă. Nu, făgăduința lui așa sună, că El ne va dărui nouă o *inimă nouă* și un *duch nou*. Natura omului s'a cufundat foarte în aceea privință, că s'ar mai putea oarecândva aduce la loc. Aceea nu-i așa o casă, care doară din urmarea părăsirei, ar dori să fie reparată; nu-i așa, ca și când aici ar lipsi o cărămidă, iar dincolo ar fi picat jos ceva lipitură. Nu, aceasta casă s'a stricat de tot; ba încă și fundamentul s'a jîmbit, nu este în ea nici chiar o bârnă întreagă. Toată-i ruină și putrezită dela fundament până sus la vârf și să apropie de îmburdare. Dumnezeu nu gândește aici la cărpire. Nu vrea să lipsească păreții și să feștească ușile din nou. De toată înfrumusețarea și repararea a abzis, dară s'a hotărit a strica întreaga casă îmbăt-rînită și a zidi aceea din nou din fundament. Aceea-i cu mult mai rea, decât că s'ar putea repara. De ar fi numai puținel părăsită, atunci s'ar putea iarăși restaura în starea bună. Dacă numai una sau două roate ar lipsi din aceea mașinerie mare, care să numește „omenime”, sau dacă numai roatele s'ar fi stricat, atunci Acela, care a creat omenimea, ar fi adus lucrul în-treg cu puțină osteneală la cale, unde s'ar fi rupt o roată sau o măsea, acolo ar putea pune altă măsea și dacă în alt loc s'ar fi stricat de tot o roată; aceea ușor ar fi putut-o schimba. Dară nu-i așa; toată s'a stricat pe deplin. Nu este într'aceea nici un cui, care n'ar fi rupt. „Tot capul este bolnav, toată inima moleșită: dela talpa piciorului până la cap nu este într'insul nimic întreg: numai răni, învînățiri,

plăgi proaspete, ce încă nici s'au stors, nici s'au legat, nici s'au muiat cu oleiu.” Pentru aceea nici nu mai încearcă Domnul aici ceva reparare, ci zice aceasta: „Eu voi da în voi o *inimă nouă* și un *spirit nou*.”

Din H.-Cs.

Zidul lui Dumnezeu din neauă.

„Și eu, zice Iehova, voi fi zid de foc în jurul său, și de mărire în mijlocul lui.” Zacharie 2, 5.

La începutul anului 1814. stateau svezi, cozaci și o secție de trupe rușo-germane numai un pătrar de cias în apropierea orașului Șlezvig; o armistiție le opri, a înănta mai departe. În fiecare zi auziră oamenii din Șlezvig câte o veste de spaimă; că putea una din aceste trupe vrăjmașe era sălbatică și crudă. Oare ce aveau de așteptat, când vremea armistițiului a trecut. Cu groază fu oara de miază-noapte din 5. ianuară așteaptă, că atunci să-și aibe războiul cursul său iarăși. La intrarea în oraș, cam binișor naintea celorlalte cași, era casa unei bunice săracă, pioasă, care locuia la olaltă cu fiica ei înăntată de ani și nepotul ei de douăzeci de ani. Femeea cea onorabilă bătrînă era o rogătoare zeloasă. În simplitatea inimii ei să ruga ea în aceste zile de groază cu toată căldura versul unei cântare vechiă bisericăscă:

„Fă un zid în al nost jur,
Se se nfrice contrarul.”

„Hei bunico”, zise nepotul, care auzi aceasta rugăciune, „cum poți d-ta așa ceva imposibil cere?” „Eu nu vreu să zic cu aceea”, respunse bunica, „ca Dumnezeu să zidească tocmai un zid în jurul nostru! ci eu voiam cu aceasta să rog pre Dumnezeu, ca El să

ne iese pre noi și orașul nostru sub scutul său milostiv înaintea vrăjmașului. Dară dacă ar plăcea lui Dumnezeu, a zidi un zid pe după noi, nu gândești tu, că El ar putea?" — Ciasul cel temut veni. Vrăjmașii pătruseră din toate lăturile în oraș; să auzi, cum să grăbiră soldații la căsile vecinilor și cerură de tot felul, dară la bătrina bunică nu veni nici unul. Patru secțiuni de cozaci nu găsiră calea pe după oraș, și voiau să treacă prin el, dară toți rămaseră în partea cea de mai aproape a orașului, așa că vr'o 60 până 70 de soldați intrară în căsile învecinate dela femeea bătrână. Ea putu aici și acolo auzi, cât de înfricoșat să fiea; dară la ea nu veni nici unul dintre streinii cei sălbatici. Bunica, fiica și nepotul nu să putură de ajuns minuna de aceea. Dară când era noaptea cea demută trăcută, văzură ei spre a lor uimire mare cauza acestei scutire. În seara de 5. ianuară adevă veni mai pentru întâi dată în aceasta iarnă un așa mare viscol de neaună cu vifor, cum rar să poate vedea, și făcu un munte de neaună de mărimea unui om pe după casa femeii bătrână, așa că cozacii trebuiau să rămână departe de ea. „Vezi tu acumă“, zise bunica către nepot, „că Dumnezeu poată să facă și un zid pe după noi?“ Nepotul să rușină de necredința sa.

Vântul și vremea stau în serviciul lui Dumnezeu spre scutul pioșilor săi.

Dumnezeu lucrează minuni,
El și din puțin face mult.
Când El vrea, s'ajute, troabă
Și natura să-ți servească.

Domnu-i o cetate tare,
Scut bun și armă bună
El ne-ajută 'n primejdia
Care-acum ne 'ncunjură.

A lui minuni sunt fitilul,
Ce dă foc la credință.
Toată fapta e lucrată,
Tot cum El regulează.

„Iehova Savaot este cu noi, Dumnezeu lui Iacob este scutul nostru.“ (Ps. 46, 8.) Au putut cei credincioși în tot timpul și toată lipsa, ba chiar și în moarte să spună.

Unde nu-i Biblia.

Iubiți copiii! De regulă 'i așa, că copiii trebuie să învețe dela părinți; acumă inse vreu să vă spun odată o istorioară scurtuță, drăgălașă despre aceea, cum învăță o mamă dela copilașul ei ceva foarte important.

Micul Martin merge într-o dimineață în școala copiilor mici, acolo a se juca, a învăța, a auzi și a cânta. Acumă vine un prieten, care cercetează din când în când pre cei mici, un om simplu, pre care îl mână iubirea lui Christos. Copiii toți dau mâna cu el și-i zic bună dimineața, și fetele cele mici probau, că oare mai pot pleca genunchii. De aceasta să bucură el și să joacă cu ei, le povestește și ascultă povestile lor. Apoi cinstește la copiii iconuțe, la fiecare alta, cu alt cuvânt sau verset de învățat. Apoi le esplică el una după alta iconuțele, le cetește verseturile și începe, a le învăța cu copiii de-a rostul. Firește nu ajunge el astăzi rând la toți; dară micul Martin are un cap bun și cum trage de amiazăzi, știe el versetul său așa bine ca iconuța șă. Oare ce fel era? Un copil stă la masă și cetește în biblia deschisă. Din jos sunt cuvintele:

Unde nu-i biblia în casă,
E starea foarte 'ntristată,
Colo cel rău voios intră,
Acolo Dumnezeu nu stă.
Deci omule, oh omule,
Pân' cel rău loc nu cuprinde,
Talerul cel din urmă-l dă,
Și-o biblie îți cumpără.

El fuge acasă la mama, aceea îl desmeardă, și el arată voios, ce a căpătat, și îi spune, ce a învățat. Aceasta pică ca o piatră pe inima mamei, că — ea nu avea Biblie. Ca copilă a fost căpătat ea una în dar, dară aceea s'a pierdut când să mutară și nici până acumă nu era înlocuită. Ea trebuia să gândească la părinții ei și casa părintească, cât de frumos era acolo, când seara să cetea câte un Psalm și să rugau. Ach, suspină ea, la noi e altecum! și ochii ei să umplură, de lacrimi. Micuțul stă înaintea ei uimit și zice: „Mamă, să mai spun odată

2. Noi trebuie să fim totdeauna în apropierea lui Iisus, nu numai Dumineca în casa lui Dumnezeu, ci ori unde ne aflăm.

3. Noi trebuie să încercăm totdeauna așa a lucra, cum a lucrat Mântuitorul. Cine vrea să urmeze lui Iisus, trebuie să se și tăgăduiască pre sine și să-și iee pe sine crucea. (Sub cruce înțelegem batjocura și disprețul pentru că urmăm pre Iisus.)

Învățăceii cei dintii ai lui Iisus sunt pentru noi un exemplu mare. Ioan și Andrei nu s'au îndestulat cu aceea, că ei erau la Iisus, ci ei chiamă și pre Petru, tot așa făcu și Filip, el chiamă pre Natanael, ca și el să vină la Iisus. Așa să facem și noi. Și noi trebuie să chiamăm pre alții, ca să devie învățăceii ai lui Iisus. Noi facem aceasta pe când îi chiamăm la școala duminică și la serviciile noastre dumnezești.

Duminecă, în 28. Ianuară.

4. Cum a curățit Domnul Iisus templul.

Ioan 2, 13—22.

Cuvânt de aur: „Casa mea se va chiama casă de rugăciune.“ Math. 21, 13.

În Ierusalim stătea templul cel frumos, în care țineau Iudeii serviciurile lor dumnezești. Serviciul cel dumnezeesc iudaic constă din aceea mai ales, că jertfeau animale. Sângele animalelor avea să ștergă păcatul, care l-a făcut israelitul. Pentru că mulți Iudei locuiau foarte departe de Ierusalim, nu puteau ei totdeauna aduce cu sine animalele de jertfit, ci ei și le cumpărau în Ierusalim. Mai comod le era lor dară, dacă aceea să putea face în apropierea templului, pentru aceea să așezară aici și neguțătorii. Dară ei nu să îndestulară, a ocupa numai locul de naintea templului, ci ei să puseră și în curtea templului cu marfa lor și a vindeau aici. Aceea firește nu era în regulă și când veni Domnul Iisus în templu și văzu aceea, atunci goni El pre toți aceia oameni afară, cari să țineau de acolo

și zise către ei: „Casa mea este casă de rugăciune.“

Templul Ierusalimului este o iconă a inimii noastre, și aci să viră de tot felul, ce nu să ține în ea. (Explică, cum caută a să viri cu încetul plecari și păcate câte una minciuna, pisma, ura.)

Așa cum templul cel profanat prin neguțătorii și ațiță contravoia lui Iisus, așa nu are Dumnezeu plăcere de o inimă, în care locuiește păcat și așa după cum trebuiau să iese neguțătorii din templu; așa trebuie să iese și păcatul din inimă. Atunci luă Iisus biciu și scoase pre neguțătorii afară. La curățirea inimii folosește El sângele său, care ne curățește de tot păcatul. Atunci folosii Domnul Iisus putere, aceea nu o face El la curățirea inimii Dorința, a fi curat trebuie să vină dela noi și noi trebuie s'o spunem Mântuitorului.

Casa mea să fie casă de rugăciune. Să ne însămnăm noi aceasta despre capetele noastre, și aici ar trebui cu mult mai mult a se ruga. Iar inima noastră ar trebui să fie un templu, din care să se suie fumul tămăiei rugăciunii neconținut la tronul lui Dumnezeu. Atunci suntem noi în fapt oameni fericiți. Așa precum Domnul Iisus atunci luă regimentul templului în mână, așa vrea El să stăpânească și inimile noastre. Și dacă să pare stăpânirea lui la mulți foarte aspră, totuși e adevăr, că Domnul vine la noi cu blândează. Math. 11, 29.

Duminecă, în 4. Februară.

5. Iisus și Nicodim.

Ioan 3, 1—21.

Cuvânt de aur: „Că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pre Fiul său cel unul-născut, ca tot cel ce crede în El, să nu se piarză, ci să aibe viață vecinică.“ Ioan 3, 16.

Nu putea rămânea, că cărturarii israeliți să nu-și iee notițe despre Domnul Iisus, că deși n'a trecut El prin scolele lor, totuși vorbi El puter-

nic și așa de tot altcum ca cărturarii. Nici un cărturar n'a îndrăznit oarecândva să semneze vorbirea lui Iisus cu nebună, dincontra au venit la El mai de multe ori cărturari, cari să întrebau cu Iisus. Aici este Nicodim, care încă noaptea vine la Iisus. Mulți zic, că el a venit noaptea, pentru că se temea de oameni. Aceea și poate fi. Astăzi vin mulți oameni la adunare numai, când e întunec. Doară a fost Nicodim și foarte ocupat, așa că numai noaptea târziu putu veni. Ori și cum ar fi, el cercetă pre Iisus, ca să vorbească cu El, într'aceasta este el pentru noi un mare exemplu. Multe mii de oameni nu au nici a dorință a conversa cu Iisus, ba sunt mulți, cari încă îl nesocotesc și alții sunt atât de ocupați cu afacerile lor, că n'au nici o vreme a se ocupa cu lucruri dumnezeiești. Nicodim era alt om. Lui 'i ardea pe inimă întrebarea cea importantă, care poate veni în viața omului: Ce trebuie să fac, ca se mă mântuiesc? Nicodim vrea să spună: Tu ești un învățator mare venit dela Dumnezeu, Tu trebuie să știi aceasta, Tu sângur îmi poți da răspunsul potrivit. Dacă Nicodim așa gândea, atunci gândea el bine, nimene nu ne poate da așa sigur sfat ca Domnul Iisus. Pentru aceea voim noi a veni cu sirguință la El, voim a vorbi către El în rugăciunile noastre și voim a-l lăsa să vorbească către noi prin cuvântul său, care îl aflăm scris în cele 4 evanghelii ale bibliei noastre.

Răspunsul lui Iisus sună, trebuie se vă nașteți de nou, adevărat trebuie să deveniți oameni noi, în locul cugețării lumefți trebuie să pășască cea dumnezească. Cine până, aci a servit lumii, trebuie să fie de aci numai pentru Dumnezeu. Iisus zice, trebuie se vă nașteți de nou. Așadară nici nu merge altcum, nu este altă cale. De voim să ne mântuim, atunci trebuie în adevăr să credem în Iisus ca Mântuitorul nostru. Aceasta este noua naștere, care o spune aici Domnul Iisus.

Duminocă, în 11. Februaru.

6. Iisus și Samariteana.

Ioan 4, 1—29.

Cuvânt de aur: „Acesta este cuvânt credincios și vrednic de toată primirea: că Christos Iisus a venit în lume să mântuie pre cei păcătoși.“ I. Tim. 1, 15.

În rândul trecut am văzut noi cum Domnul Iisus conversă cu un om foarte învățat. (Întreabă mai odată întâmplarea aceea.) Astădată îl aflăm pre Domnul Iisus de tot altcum. El călători prin provincia iudeică, prin Iudea în provincia nordică Galilea și la aceasta trecu El prin mijlocul Samariei. Aici locuia un popor, care nu să ținea către Iudei, care încă și în vrăjmășie stătea cu Iudeii și erau foarte nesocotiți de aceia. Cei mai mulți iudei nici nu călătoriau apoi prin aceasta țară, ci făcură o mare încunjurare. Dară Domnul Iisus iubește pre toți oamenii și pre așa unii, care sunt desprețuiți de alții. Pentru aceea trebuia să călătorească El și prin Samaria, și aici erau oameni, cari îl așteptau pre El. Femeea cea simplă, care venise să-și iee apă din fântână, nu fu nesocotită de Mântuitorul. Deși El însăși era ostent de cale (v. 6.), totuși să puse El la conversare cu aceasta femeie și este măreți a vedea, cum aceasta femeie tot mai mult și mai mult cunoscă pre Domnul Iisus. Mai nainte îl privi ea ca pre un Iudeu simplu (v. 9.) iar apoi îl numește ea Domn (v. 11.). Dară este un Domn sărac, de care i se pare ei a-l avea înaintea sa, el nu are nimic, ce i-ar putea da ei, ea nu vede nimic. Iar apoi îl roagă ea pre el, dă-mi aceea apă (v. 15.). După ce ea mai mult vorbi cu Domnul Iisus, îi spuse ea, eu văd, că tu ești profet (v. 19.). În sfârșit aleargă ea în oraș și spune către oameni, veniți de vedeți un om, oare nu este el Christos (v. 29.). Așa o pățesc toți, cari vin la Iisus, Iisus li se face lor tot mai mare și mai glorios. Dela Mântuitorul nostru voim noi mai ales a învăța astădată, că nouă nu ni iertat pre nici un om să nesocotim,

și dacă alții îl nesocotesc. Și dela Samariteana voim noi să învățăm indeosebi, că aceea ce noi știm despre Domnul Iisus, și altora putem și trebuie să le spunem.

Duminecă, în 18. Februar.

7. Cum vindecă Domnul Iisus pre un copil.

Ioan 4, 43—54.

Cuvânt de aur: „Fie după credința ta.” Math. 8, 13.

Până aici am cunoscut pre Domnul Iisus ca un învățător mare (la cari ocaсии?). Astădată ne învățăm noi a cunoaște pre Domnul Iisus de o de tot alta parte. Noi vedem, că Domnul Iisus putea și vindeca pre oameni de boalele lor. Asta era un dar deosebit, care a dat Dumnezeu Mântuitorului. (Cine cunoaște o câteva?) Dară Domnul Iisus avea acest dar în cea mai deplină măsură, cum o vom vedea noi încă în decursul acestui an într'un șir de întâmplări. În Ierusalim probabil o fi făcut El așa vindecări minunate. Acuma vine la El un tată, acărui fiu era deja în pericol de moarte, dară Iisus nici nu o are de lipsă a vedea copilul, nici a-l grăi, El spune un cuvânt (v. 50.) și iacă copilul îndată e sănătos. Așa o minune nu să poate esplica, dară totuși nu ne face greuțăți a o crede, că la Dumnezeu toate sunt cu putință. Cu 14 zile mai nainte văzurăm noi, cum veni la Iisus un om în privința mântuirii sufletului său; în Dumineca trecută cunoscurăm o femeie, care avea mai multe întrebări despre serviciul dumnezeesc, iar aici este un bărbat, care are o cauză de tot personală și lui 'i iertat a veni cu ea la Mântuitorul. De aici voim noi a învăța. De sigur este de lipsă mai nainte a ști, ce avem noi a face, ca să ne mântuim. Nouă ni iertat a veni și cu întrebările în privința serviciului Dumnezeesc etc., dară Domnul Iisus ne îngădui încă bucuros, ca să punem înaintea lui și lipsa noastră personală, dacă noi sau careva din ai noștri sunt bolnavi, dacă ajungem în vr'o deosebită lipsă și dacă ne tre-

buește ajutor în lucrurile pământesti, ne putem și astăzi liniștiți întoarce la Domnul Iisus, El de sigur ne ajută. Aceasta întâmplare nu este indeosebi și în aceea importantă, pentru că vedem, că Iisus și acolo poate ajuta, unde nici nu-i de față, unde nu-i în persoană prezent.

Pentru Duminecă, în 25. Februar.

8. Iisus la apa Betezdei.

Ioan 5, 1—15.

Cuvânt de aur: Ioan 5, 15.

Către învățătorii școalelor noastre duminicale.

Cu ajutorul Domnului voiu încerca în acest an a pertracta lecțiunile școlii duminicale și a vi le aduce aici în foaia noastră. Aceea ce este scris despre lecțiunile singulare, se vă servească vouă ca de pregătire, nu ca să o spuneți voi iarăși cuvânt după cuvânt copiilor, ci voi sa fiți prin aceasta îndemnați a precegeta înșivă asupra cuvântului lui D-zeu. Cuvântul lui Dumnezeu este așa bogat de conținut, că nimenea nu are lipsă a ajunge în confusiune, că ce are de spus copiilor. Noi încă vom ajunge acolo a ținea ici-colea cursuri de învățământ, în cari voim a învăța indeosebi pre învățătorii noștri din școala duminicală, ca ei să fie mai în stare a servi copiilor. Și foaia noastră va aduce în viitor din când în când învățătură pentru lucrul școlii duminicală, și eu v'ası recomandă indeosebi aceasta instrucțiune a o lua în samă. Lucrul școlii noastre duminicale e atât de important, că noi în viitor în tot cazul trebuie să îl întimpinăm cu mai mult interes. Cu mare durere am observat în călătoriile mele în țară, că copiii sunt la noi foarte părăsiți și totuși aceia ni i-a dat D-l mai nainte, ca noi să-i învățăm, să-i instruăm și să-i conducem la D-l. N'ar trebui să fie nici o stațiune, care n'ar avea și școală duminicală, și dacă ar fi

numai 4 ori 5 copii, trebuie adunați la olaltă, să plătește a jertfi o oară din Dumineca noastră pentru ei. Dară în cele mai multe locuri să pot 40—50 de copii aduna, deoarece nici de cum nu-i lipsă a ne mărgini numai cu copiii noștri, ci și copiii vecinilor și cunoscuților noștri putem chiâma. „Cel ce are tînăreța acela are viitorul.“ De vrem noi să avem un viitor, trebuie ca tocmai tînărima noastră s'o dobândim pentru D-l. Așadară înainte, scumpi frați și surori, în acest serviciu sfânt, care mie totdeauna mi-a fost valoros foarte. Eu însumi am fost scolar în școala duminecală și mai târziu am lucrat eu un șir de ani în școala duminecală și încă și astăzi o văd bucurosi, când copiii să adună în capelele noastre. Frupt ce nu să poate privi preste el a curs deja din acest lucru, pentru aceea voim noi a sămăna cu sirguința, că la timp vom și seceră fără de încetare. *R. Scheffler.*

MIHAIU KORNYA †.

În ianuarie 3-lea, dimineața la 2 oare, fratele nostru iubit, Kornya M. predicator a adormit. Domnul a chiâmat pre servul său acasă. Din vremea cea de mai mult ca 12 luni ce zăcea el bolnav, erau cele două din urmă cele mai grele pentru el însuși și și pentru îngrijitoarea sa credincioasă, soția sa. El suferi multe dureri, și deoarece membrele lui erau în parte ca moarte, nu să mai putea mișca. El sămți mai mult ca și când ar zăcea în foc. Da când am petrecut mai în urmă în Diószeg, din oct. 31-lea seara până la 2. nov. dimineața, nu-l văzurăm mai mult și nici n'am căpătat știre despre stărea lui. Noi speram încă însăntoșarea și conlucurarea lui: Când căpătai telegrama cu vestea de moarte, tocmai mă rugăi D-lui să-l facă sănătos și capabil la lucru.

Moartea sa e pentru el o mare dobândă (Filip. 1, 21.), iar pentru lucrul Domnului între iubiții noștri maghiari și români este mergerea lui Domnul

său — după cunoștința omenească — o pierdere foarte mare, prin oameni neînlocuibilă.

Nă este nimic așa de lipsă în lume, ca mântuirea lui Dumnezeu în Christos Iisus. Și deoarece aceea, fără a fi cu credincioșie și adevăr și lămurit vestită, *nu-și ajunge* marele și sfântul scop, nu poate exista în lumea aceasta mai mare și mai valoros și mai de lipsă serviciu, ca serviciul servilor credincioși și capabili alui Christos.

Numărul așa unora a fost până acuma în Ungaria *foarte mic*. Și acum s'a dus dela noi conlucrătorul meu cel

mai dintîiu, mai credincios, mai sirguincios, mai devotat, mai jertfitor de sine și mai rezultat, care a lucrat mai mult decât mulți alții la olaltă, și acărui lucru în valoare a întrecut lucrul multora. Aceasta-i o pierdere mare, dureroasă, care nu ușor, de oameni nici de cum, și numai de Domnul să poate înlocui.

Dară tocmai aceasta ne obligă, a mulțâni Domnului, Dumnezeului celui credincios, că El ni l-a dat. Că El l-a făcut c. acela, ce el era (I. Cor. 15, 10.) și a făcut așa mare lucru cu el, în el și prin el, l-a binecuvântat și l-a pus

multora spre binecuvântare și i-a binecuvântat prin el. Dară și aceea va fi datorința noastră a tuturor, — a tuturor, cari au știut să prețuiască serviciul său credincios, devotat, cărora le-a fost el un conlucrător credincios, dorit, lipsit, rezultat și pentru aceea *prețios* — sau și exemplu și înainte lucrător; și tuturor, pentru cari Dumnezeu l-a pus de binecuvântare și pre cari i-a binecuvântat prin el, — ca să ținem amintirea lui în onoare și să ne amintim de el totdeauna cu iubire mulțumitoare. *Mai ales înse,* ca noi toți, fiecare în deosebita sa parte, după toată puțința și starea, cu cea mai credincioasă folosire a tuturor darurilor, capabilităților și puterilor ce ni le-a dat Dumnezeu, *ucela lucru, care el l-a lăsat, să-l luăm sus și să-l împlinim,* spre mărirea lui Dumnezeu și spre mântuirea lumii.

Fr. M. Kornya fu născut în 28. febr. 1844. Cu aceasta ajunse el aproape 73 de ani. Botezat fu el la mărturisirea credinței sale în 26. aug. 1875. Tot odată și femeea sa, fr. I. Lajos și femeea, fiul și fiica, și sora Bordas cu fiica ei, măritată Kiss. Acești 8 au fost pirga din națiunea maghiară.

Fr. Kornya să arată curând ca conducătorul cel pregătit de Dumnezeu a cetei celei mici, și după puțini ani pași el stabil în serviciul misiunii, — până la sfârșitul vieții sale.

În toamna anului 1877. ordinal eu pre fr. Kornya și fr. Tóth spre serviciul de diaconie și în 16. iun. 1881. pre amândoi ca împreună bătrâni. *H. Meyer.*

Următoarele biblii și testamenturi
în limba română se capătă cu preți mai înalt:

Nr.	N u m i r e	A c u m	
		l.	fl.
	Ortografia academiilor, să pot capătă:		
691	Biblie în legătură simplă	2	—
706	Testamente cu psalmii în leg. simplă	—	60
698	Să capătă larăși	—	—
Nr. 699. 703. 709. 710. 711. 694. 695. 693. 699a. au trecut.			

CĂLINDARE PENTRU CETITUL BIBLIEI

Prețul 15 fileri și portul poștal.

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

„Cântările Evangheliei“

carte cu note, cu 343 de cântări.

Prețurile sunt:

În legătură simplă . . . Cor. 7.—

În legătură fină 9.—

Trimetem pe rambursă (utânvét)
sau pe banii înainte trimesi.

„Cântările Sionului“ în pânză legată
acum e prețul . . . Cor. 1-80

Comandale să se trimeată la:

Welker József, Bpest, VII., Hársfa-u. 33.

„PATRU ANOTIMPURI“

**Calendarul
Poporului Creștin
pe anul 1917. a apărut.**
Prețul este 80 de fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovăcesc:

„ŠTYRI ČASTKY ROKA“

Într'un pachet poștal sunt 35 drh.

Toate aceste să pot căpăta la:

WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.